

Миропомазання

Під час Миропомазання людина дарує Духа Святого для її подальшого духовного розвитку, для духовного життя.

Миропомазання бере свій початок у Старому Завіті. Господь Мойсеєм каже: «І для синів Ааронових поробиш хітони... І помажеш їх, і висвятиш їх — і будуть вони священниками Мені» (Вих. 28, 40–41). Далі: «І вбереш Аарона в хітон... і візьмеш елей помазання, і виллеш йому на голову, та й помажеш його» (Вих. 29, 5–7). Господь пророку Самуїлу велить так: «Завтра в цей час Я пришлю до тебе чоловіка... і ти помаж його в правителя народу... і він спасе народ Мій від рук Філістимлян» (1 Цар. 9, 16). За наказом Божим Мойсей помазує не лише Аарона та синів його, а й скінію, жертвник, умивальник та інші церковні речі (Вих. 30, 26; 40, 10–11).

У Новому Завіті ми не відкинули Божих повелінь і тому помазуємо миром у храмах престоли, антими́нси, святимо всі церковні речі. Ми мажемо миром усіх, хто приймає Хрещення.

Не було в історії такого часу, коли б у Церкві не було Таїнства Миропомазання. Апостол Петро у своїй проповіді говорив: «Покайтеся і хай кожен хреститься в ім'я Ісуса Христа для прощення гріхів, і приймете дар Святого Духа» (Діян. 2, 38). Подавання дарів Святого Духа йшло слідом за Хрещенням, як і у нас тепер.

Спочатку ці дари давалися через покладання рук апостолів або єпископів. У книзі Діян про це розповідається так: «Апостоли, які перебували в Єрусалимі, почувши, що самаряни прийняли Слово Боже, послали до них Петра та Іоанна, котрі, прийшовши, помолилися за них, щоб вони прийняли Духа Святого, бо Він не сходив ще на жодного з них, а лише вони були охрещені в ім'я Господа Ісуса. Тоді поклали руки на них, і вони прийняли Духа Святого» (Діян. 8, 14–17).

З цього бачимо, що Хрещення і подавання Духа Святого — це два окремих Таїнств. Бачимо також, що робили це апостоли або єпископи, але ні в якому разі не миряни. Симон, колишній волхв, який на той час уже був охрещений, захотів і собі придбати таке право. Він апостолам приніс багато грошей, кажучи: «Дайте і мені владу цю, щоб той, на кого я покладу руки, одержував Святого Духа» (Діян. 8, 18). Симон не отримав того, що просив, бо він не був ні єпископом, ні пресвітером, а був лише мирянином. І крім того, дари Божі за гроші не продаються.

З бігом часу практика покладання рук була замінена Миропомазанням; це викликано було тим, що «Церкви щодня зростали кількісно» (Діян. 16, 5) і ні апостоли, ні висвячені ними єпископи не встигали побувати всюди для покладання рук на тих, хто приймав Хрещення, і тому вони, за старозавітною практикою, святили миро і роздавали його пресвітерам, щоб останні через Миропомазання подавали новоохрещеним дари Святого Духа.

Що ця практика веде свій початок від апостольських часів, видно з Послання апостола Павла до коринфян. Він їм пише: «А Той, Хто нас з вами утвердив у Христі і помазав нас, є Бог, Котрий назnamenував нас, і в наші серця дав за поруку Духа» (2 Кор. 1, 21–22). Тому-то і священники наші, помазуючи охрещених святим миром, кажуть: «Печать дара Духа Святого».

Про практику Миропомазання говорить і святий апостол Іоанн: «Ви маєте помазання від Святого» (1 Ін. 2, 20).

Також ми можемо знайти згадки про це Святе Таїнство серед перших християн.

«Єпископ, поклавши на них свою руку, звернеться із закликом, кажучи: «Господи Боже, який зробив їх гідними відпущення гріхів через умивання Святого Духа до відродження, пошли до них свою благодать, щоб вони могли служити тобі ». згідно з твоєю волею, бо слава тобі, Отцю і Сину зі Святим Духом, у святій Церкві, і нині, і на віки віків. Амінь. " Потім, виливши освячену олію в свою руку і поклавши її на голову охрещеного, він скаже: `` Я помазую вас святою олією в Господі, Отці Всемогутньому, і Христі Ісусі, і Святому Дусі ". Підписуючи їх на лобі, він поцілує їх і скаже: «Господь з вами.» Підписаний скаже: «І з вашим духом». Так він зробить кожному »(Гіпополит, Апостольська традиція 21–22 [215 рік нашої ери]).

«Необхідно, щоб той, хто охрестився, також був помазаний, щоб, отримавши хризму, тобто помазання, він міг бути помазанцем Божим і мати в собі благодать Христа» (Св. Кипріан Карфагенський Листи 7: 2 [253 рік нашої ери]).

У протестантизмі немає Миропомазання. І це ще один доказ того, що вони ухилилися, відійшли від Святого Письма і вчення Христового